

CIUTA

de V. I. Popa

Data premierei : 8 iunie 1976.

Regia : MATEI VARODI, student în anul IV, clasa conf. VALERIU MOISESCU. Scenografia : DANA LĂZANU, studentă în anul II, clasa prof. VASILE ROMAN, și DRAGOȘ GEORGESCU, student în anul IV, clasa prof. ELENA PATRAȘCANU-VEAKIS.

Distribuția : MAGDA CERNAT — anul II (Carmen Anta) ; ELENA TUȚULAN (Maria Micu), ADELA RADIN (Emma) ; VALERIU PREDĂ, NICOLAE MANOLACHE (Octav Șoimu) ; SORIN MEDELENI (Tache Voinea) ; TUDOREL FILIMON (Costea Moceanu) ; conf. univ. VASILE MOISESCU (Dr. Micu) ; asist. univ. MARIA DUMITRACHE-CARAMAN (Ana Anta).

Ultim examen la clasa regie-teatru, piesa lui V. I. Popa s-a constituit într-un spectacol modest ca ipoteză scenică. O lectură simplă, de primă descifrare, de urmărire a tramei, aruncă asupra piesei (cu bucurie redescoperită ca *modernă* într-o versiune mai de mult televizată) o ceață desuetă, un praf vetust, lăsuind un mare semn de întrebare privind utilitatea înscenării ei. Aspirantul în regie Matei Varodi a căutat în mod vizibil culoarea de epocă, atmosfera patriarhală a orașelului provincial de odinioară, în care asaltul spiritului mercantil, invazia sentimentelor-marfă distrug naturile și structurile fragile ; dar înscenării sale i-a lipsit o idee conceptual *critică*, o *atitudine*, vis-à-vis de lumea atât de îndepărtată din această piesă de tinerete a scriitorului ; melodrama învinge, finalul, artificios în motivarea gestului de sinucidere al „ciutei”, este pregătit în *ralenti*, și întreaga reprezentație are un aer bătrănesc și stângaci. În distribuție figurează, în două roluri principale, dr. Micu și Ana Anta, două cadre didactice, care, firește, s-au achițat cu conștiințiozitate de sarcinile desenului caracterologic și ale motivațiilor lui sociale ; dar montarea pierde din omogenitatea stilistică, discrepanțe vizibile desenându-se între interpretarea acestora și a studenților-actori. Pe aceștia din urmă i-am regăsit, în acest ultim spectacol al stagiunii de la „Cassandra”, jucînd neașteptat de plat și de obosit, căzîndu-se în compoziții școlărește finisate, ca Tudorel Filimon, un parvenit ticălos cu aerul sceleratului de operetă, Elena Tuțulan, o gospodină cumsecade cu teatrale pretenții

mic-burheze, sau Sorin Medeleni, „amant” venal într-un desen de amator. Studenta în anul II, Magda Cernat, talent promițător cu interesante resurse de temperament dramatic, compune o Carmen Anta puternică, voluntară și vulnerabilă, senzuală și ingenuă, nesuținută, însă, în relație dramatică, de partenerul ei direct, Nicolae Manolache, aici nesemnificativ.

La fine de an

Stagiunea I.A.T.C. odată încheiată și promoția de actori și regizori 1976 atestată, ca atare, și trimisă la confruntarea cu scena și cu viața, să încercăm o conturare a profilului acestei noi generații.

Se impune, mai întâi, o primă constatare : spectacolele în care ei s-au putut afirma au fost judicios alese, piese reprezentative au compus un adevărat repertoriu demonstrativ pentru activitatea unui au teatral. Coordonata majoră a afișului a fost dată de piesa originală ; autori contemporani de mare popularitate, sînt reprezentați prin piese de dezbatere problematică : *Acești îngeri triști* de D. R. Popescu, *Simple coincidențe* de Paul Everac ; piesa românească interbelică, prin doi scriitori deveniți clasici : Mihail Sebastian și V. I. Popa, respectiv, prin scrierile acestora, *Jocul de-a vacanța* și *Ciuta* ; clasicii universali aleși au fost Shakespeare (*Cum vă place*) și Goldoni (*Bădăranii*) ; n-a lipsit nici piesa inspirată din realitățile lumii socialiste : *Cinci seri* de Volodin. Cele două clase de actorie, conduse de reputele actrițe, pedagogi recunoscuți — Eugenia Popovici și Beate Fredanov, au conlucrat laborios, fiecare student avînd posibilitatea să joace într-o piesă clasică și într-una contemporană (Everac și Goldoni ; Volodin și Shakespeare) ; în acest fel, respectiva paletă interpretativă a putut fi soliețată pe diferite lungimi de undă. Mi s-a părut utilă alegerea scrierilor de actualitate și prin sursa lor de inspirație — probleme ale tinerei generații —, deși, cum s-a văzut, în unele cazuri, cele mai mari dificultăți de interpretare au apărut în redarea propriei vârste sau a adolescenței, compozițiile în vîrstă „coapte” rezolvîndu-se mai simplu (tehnic). Evoluînd și în spectacolele realizate de colegii lor regizori (*Ciuta*, *Acești îngeri triști*, *Jocul de-a vacanța*), studenții-actori au avut, fără excepție, extrem de variate posibilități de afirmare.

Promoția de actori, fără să fie strălucită sau foarte bună, prezintă numeroase utilități și cîteva promisiuni, deși mă alătur părerii unui coleg-cronicar, care preconiza atitudinea de *asteptare* în locul verdictului critic sau al notelor de tip catalog. S-au remarcat, însă, și vocații evidente. Neîndoios, Maria Dogaru e o actriță cu o personalitate formată, cu un ambitus larg, demonstrînd

forță dramatică, sensibilitate, farmec și suplă expresivitate în dramă ca și în comedie, în compoziție ea și în incursiunea psihologică. Un talent exploziv este și Silvia Panțiru, dinamică în comedie și surprinzătoare în compoziție. Maturitate dramatică și siguranță formată degajă jocul profesionist al Marci Costea, gingașie și eleganță aduce Cristina Radu, precizie și aplomb, Teodora Vasilescu (care s-a împus, cu evidență, în filmul *Cursa*), farmec și intuiție feminină, Monica Mihăescu. Echipa masculină are un bun actor în Sorin Medeleni, un interesant interpret (mai ales de teatru modern) în Andrei Fintî, un june-prim, Nicolae Manolache. Ir rest, se cuvine să amintim numele tuturor: Eugen Cristea, Ion Cristian Ștefănescu, Dragoș Pislaru, Tudorel Filimon, Eugen Stroe, Elena Tuțulan, Dan Ivănesci, Maria Nestor, Valentin Ivanciuc, Valeriu Preda, Gh. Popa. Știm că toți sînt așteptați în teatre cu nerăbdare, mulți dintre ei sînt rivniți în colective lipsite de cadre tinere, urmează, așadar, integrarea, stagiul, munca pentru care s-au pregătit patru ani de zile. Ar fi fals dacă am spune, însă, că-i așteaptă doar flori și aplauze. În unele teatre lipsesc climatul activizator, entuziasmul, nu peste tot vor întâlni solitudine, dragoste și înțelegere;

poate, de vină sînt și unii dintre absolvenții promoțiilor trecute, care preas-au grăbit să sară peste stagiul și să dea imediat concursuri în București, neținînd seama de repertoriul și de obligațiile teatrelor în care s-au aflat. Oricum, *Teatrul* îi așteaptă.

Despre absolvenții clasei de regie este și mai greu de scris, un singur spectacol, realizat fie pe scena Studioului, fie pe scena unui teatru, nefiînd concludent pentru definirea unui profil de regizor. Aici, viitorul își va spune cuvîntul. Deocamdată, îl reținem pe Mihai Manolescu, cu inedita sa montare a *Ingerilor trîști*, citire sensibilă și intransigentă față de problematica gravă a piesei; ne amintim de Cristian Hagi-Culea, care a lucrat cu mîgală în reconstituirea psihologiilor și a circumstanțelor istorico-sociale din *Patima roșie*, dovedindu-se un promițător profesionist al scenei. Calificative bune au luat, pe drept, odată cu examenul de diplomă, și Sorina Hagi-Culea și Mihai Lungeanu. Important este ce vor lucra în acest an, cum se vor adapta în colectivele respective, cum se vor suda cu tinerii lor colegi, modelînd spiritul unei generații. Promoția 1976 este așteptată la rampă!

Mira osif

MUZICĂ ȘI POEZIE

TEATRUL MUNICIPAL
„MARIA FILOTTI” DIN BRĂILA

BUN GĂSIT, PRIETENI!

Un spectacol de muzică, poezie, teatru este totdeauna un prilej de plăcut divertisment artistic, prin alternarea plină de surprize a genurilor. S-a observat, însă, că o tematică marcată educativă poate conduce cu și mai bune rezultate astfel de manifestări, infuzînd pe o cale subtilă nobile idealuri. Asta și încearcă actorii brăileni, integrînd grupului lor un tînăr talent muzical, Nicu Alifantis, și un grup folk în plină afirmare — Greta Manta, Dorin Sipoș, Miruna Ghețu. Ca realizator al spectacolului, Mircea Crețu reușește să imprime atmosferă tinerească întîlnirii artistice, să introducă publicul, printr-un comentariu inspirat, în lumea muzicii și a versului. Nota dominantă a fost pecetea patriotică a scenariului, ideea generoasă a eroismului nostru milenar, ilustrată prin poeziile reprezentative ale lui Alecsandri, Petre Simionescu a interpretat excelent *Peneș Curcanul*, iar Dumitru Pislaru,

Sergentul. Cu suavități bine dozate, Monica Bordeianu-Fulga a recitat *Miorița* iar Anca Alecsandra a închegat un florilegiu folcloric. (Actrița a impresionat și în colajul din versurile Ninci Cassian.) Originalitatea mesajului patriotic al celor două poeme antologice de Marin Sorescu, *Muzeul satului* și *Trebuiau să poarte un nume*, este mult apreciată de publicul tînăr, judecînd după entuziasmul cu care au fost răsplătite recitățile lui Gheorghe Moldovan și Dumitru Pislaru. În genere, bucură marea receptivitate a sălii față de vers, ca și față de inspiratele cîntece ale grupului folk. Se pare că muzica folk are și meritul educării gustului pentru poezie. Transpunerea unor cunoscute poezii pe muzică păstrează întreg fiorul liric, iar Nicu Alifantis cîntă cu accent poetic.

Divertismentul serii se datorează celor două excelente schițe burlești de D. Solomon, *Ignoranții* și *Orient-Express*. În prima, Petre Simionescu și fetița sa Daniela ne-au convins de avatarurile părinților cu progenituri prea istețe, iar în a doua, Marin Benca și Anca Alecsandra ne-au făcut să ridem amar pe seama clișeele verbale.

Impresia luminoasă, stenică, lăsată de spectacol, unda de lirism lansată cu dărnice tinerească, îndreptătesc convingerea că aceste reprezentații fac bune servicii operei de educare a noilor generații.

I. N.